



# Άγία Άννα



Έτος 15° † Γ' - Δ' Τρίμηνο 2012  
Τεύχος 107°

Η ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ  
ΦΥΓΗ

Ο ΑΙΘΙΟΪΑ ΚΩ ΒΘ

ΜΡ

ΘΥ

ΤΩ

ΧΕ

Ο ΑΙΘΙΟΪΑ ΚΩ ΒΘ





Τριμηνιαίο περιοδικό  
Ίερού Ναού  
Άγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εὐλογία  
τοῦ Σεβασμιωτάτου  
Μητροπολίτου μας  
κ. Ἀγαθονίκου**

**Υπεύθυνος:**  
Ἀρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

**Διεύθυνση:**  
Ίερός Ναός  
Άγίας Άννης Κατερίνης  
Τ.Κ. 601 00

**Τηλ. καί φάξ:**  
23510-26207

**Ίστοσελίδα:**  
[www.agiaanna.net](http://www.agiaanna.net)

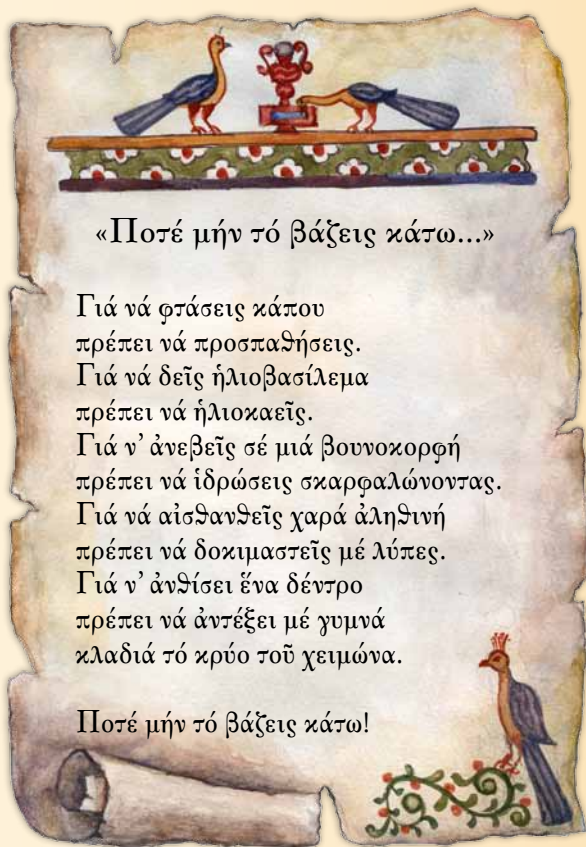
**email:**  
[agiaanna1@yahoo.gr](mailto:agiaanna1@yahoo.gr)

**Έκδοτική Παραγωγή**

**CAΪΤΗΣ**

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό  
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ  
Προαιρετικές εισφορές δεκτές



«Ποτέ μήν τό βάζεις κάτω...»

Γιά νά φτάσεις κάπου  
πρέπει νά προσπαθήσεις.  
Γιά νά δεῖς ἡλιοβασίλεμα  
πρέπει νά ἡλιοκαεῖς.  
Γιά ν' ἀνεβεῖς σέ μιά βουνοκορφή  
πρέπει νά ιδρώσεις σκαρφαλώνοντας.  
Γιά νά αἰσθανθεῖς χαρά ἀληθινή  
πρέπει νά δοκιμαστεῖς μέ λύπες.  
Γιά ν' ἀνδῖσει ἓνα δέντρο  
πρέπει νά ἀντέξει μέ γυμνά  
κλαδιά τό κρύο τοῦ χειμῶνα.

Ποτέ μήν τό βάζεις κάτω!

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Χριστούγεννα» .....	3
Εἰς τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου .....	5
Κρίση καί ἄνθρωπος .....	7
Διά νά μήν ἁμαρτάνωμεν .....	9
Χριστούγεννα στή Μαδαγασκάρη .....	11
Λάδι καί δάκρυ χρειάζονται τά παιδιά .....	14
Σύμπαν, ἓνας κήρυκας τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ.....	16
Ἡ Σελίδα τοῦ Γεροντικοῦ .....	18
Φωτογραφικά Στιγμιότυπα .....	19
«Ὄλη ἡ δυστυχία καί ὅλη ἡ ἀδιαντροπία τῆς Εὐρώπης» .....	20



# «Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται γίον καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνεζόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ θεός»

**Τ**ὴν Κυριακὴ πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως στὴν Ἐκκλησία ἀναγινώσκεται ἡ Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ὑπὸ τὸν γενικὸ τίτλο «Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία, μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὸ κοσμοσωτήριον γεγονός τῆς Θείας Ἐνανθρωπίσεως προβάλλοντας τοὺς προπάτορες τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, σέ σχέση μὲ τὴν ἀνθρώπιν φύση Του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα πού ἀκοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ καὶ τὸν Ἰακώβ ἕως τὸν Ἰωσήφ, τὸν μνήστορα τῆς Παναγίας μας, ἀπὸ τὴν Ὅποια ἐτέχθη ὁ Θεός Λόγος εἶναι μιὰ πιστοποίηση τοῦ γεγονότος τῆς Γεννήσεως καὶ καθορίζουν τὸ χῶρο στὴ γῆ καὶ τὸ χρόνο στὴν ἱστορία, ὅπου συμβαίνουν στὴν ἀνθρωπότητα *«τοῦ Σωτήρος ἡμῶν τὰ σωτηριώδη γενέθλια»*.

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου περιγράφεται σὲ πρῶτο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Π.Δ.) τῆς Γένεσης, μὲ ὅλες τίς πτυχές τῆς ζωῆς τῶν τότε ἀνθρώπων. Ἡ γέννηση καὶ ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου περιγράφεται στὴ «Βίβλο γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅπου γίνεται μιὰ συγκεκριμένη ὁλησὴ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας μας. *«Θεός ἐνανθρώπησε ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»* ὅπως μᾶς τονίζει ὁ Μέ-

γας Ἀθανάσιος σὲ τὸ περὶ ἐνανθρωπίσεως ἔργο του γιὰ νὰ καταδείξει τὸ μέτρο τῆς Θείας οἰκονομίας καὶ συγκαταβάσεως καὶ τὴν ἀνάγκη πού εἶχε τὸ ἀνθρώπινο γένος νὰ κατέλθῃ ὁ Θεός ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ λάβῃ σάρκα, ὁμοῖος μὲ τοὺς ἀνθρώπους *«δίχα ἁμαρτίας»*.

Τὸ μεγάλο κακὸ πού ἐπισυνέβη στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἁμαρτία. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἁμάρτησε καὶ *«ἐξεβλήθη τοῦ Παραδείσου ὁ Ἀδάμ»* καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ τάξη καὶ νὰ δοθεῖ ἐλπίδα σὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος παρὰ νὰ γίνῃ ὁ Θεός ἄνθρωπος, νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός ὁ Νέος Ἀδάμ ὅπως ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ δεινὰ πού ἐπέφερε ἡ πώση τῶν πρωτοπλάστων ὡς ἀπόρροια τῆς παρακοῆς, ἦλθε ὁ Κύριός μας νὰ τὰ ἀπισωβῆσει, *«ἦλθε ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος καὶ σώζει ὡς φιλάνθρωπος»* ὅπως ἀκοῦμε σὲ ἕνα τροπάριον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χρειάστηκε ἐπομένως νὰ γίνῃ καὶ τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο στὴν ἀνθρώπιν ἱστορία. Ἡ Παναγία Μητέρα μας, νὰ γεννήσῃ τὸν Θεάνθρωπο παραμένοντας Παρθένος πρὶν, κατὰ καὶ μετὰ τὴν κυοφορία. Ὡς ἄνθρωπος καὶ Ἐκεῖνη πρόβαλε εὐλογητὴ ἀπορία, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννήσῃ *«ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκει»* ἀλλὰ *«εἰρήθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ*

Πνεύματος Ἁγίου» κατά τήν διαβεβαίωση τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶναι Ἐμμανουήλ, πού σημαίνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι μαζί μας. Ἐκεῖνος ἔδειξε τό μέγεθος τῆς ἀγάπης Του ἐρχόμενος στόν κόσμο καί γενόμενος ἄνθρωπος ἀπό ἄκρα φιλανθρωπία. Γιά νά μείνει ὅμως κοντά μας, μαζί μας εἶναι δική μας πλέον ἡ προσπάθεια καί ἡ εὐθύνη. *«Ἀληθῶς ὁμως οἰκονομεῖ ὁ Θεός ἔτσι τά πράγματα νά νιώσει κανεῖς καηλά-καηλά τί θά πεῖ ὅτι δέν εἶναι μαζί σου ὁ Θεός ἢ δέν εἶναι μαζί μέ τό Θεό, γιά νά δεῖς τή φτώχεια σου, νά δεῖς τό γκρέμισμά σου, νά δεῖς ὅτι καταστρέφεται, ὅτι ὑπάρχει τό χάος κάτω ἀπό τά πόδια σου, καί νά ἐπιθυμήσει κανεῖς, μ' ὄλη τήν ὑπαρξή του καί μ' ὄλες τίς δυνάμεις του, νά ἐπιθυμήσει τό Χριστό, νά ποθήσει τό Χριστό καί νά αισθανθεῖ αὐτήν τήν ἀνάγκη, τή μεγάλη ἀνάγκη νά εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, νά νιώθει ὅτι εἶναι μετ' αὐτοῦ ὁ Θεός, Ἐμμανουήλ τό ὄνομά Του».*

Ὁ χορός τῶν Ἁγίων Προπατόρων ἀγάλλεται καί μᾶς καλεῖ νά προὑπαντήσουμε τά τοῦ Χριστοῦ Γενέθλια μαζί μέ τό *«ἄνθος τό ἀμάραντον»* τήν Παναγία μᾶς *«ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός»*. Τά Χριστούγεννα ἐρχονται καί μᾶς προσκαλοῦν νά προχωρήσουμε στήν προσωπική μας ἀναγέννηση. Μέ τά ἱερά Μυστήρια, τίς ἀκολουθίες καί μέ τή φρικτή Θεία Λειτουργία πού εἶναι τόσο καταनुκτική καί συγκινητική τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, μπορούμε νά προσεγγίσουμε τό Μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπίσεως καί νά φθάσουμε ἀπό τό καθ' εἰκόνα πού εἴμαστε πλασμένοι στό καθ' ὁμοίωση πού εἶναι ὁ τελικός μας σκοπός. *«Διπλοῦς ἐτέχθη Χριστός, τόν ἄνω κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι».*

Οἰκονόμος π. Χρῆστος Σεϊταρίδης





## ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ

Ὁ ἔνδοξος καί πανεύφημος ἀπόστολος Ἀνδρέας καταγόταν ἀπό τήν πόλιν Βηθσαιδά τῆς Γαλιλαίας. Ἦταν γιός κάποιου Ἑβραίου πού ὀνομαζόταν Ἰωνάς καί ἀδελφός τοῦ κορυφαίου τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ἦταν πρῖν μαθητής τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστῆ Ἰωάννη. Μόλις ἄκουσε ἀπό τό διδάσκαλό του τό «ἶδε ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. Α' 29) τόν ὁποῖο καί ἔδειχνε μέ τό δάκτυλό του, τόν ἐγκατέλειψε καί ἀκολούθησε τό Χριστό. Ἐπίσης αὐτός, ὁ Ἀνδρέας, εἶπε καί στόν ἀδελφό του Πέτρο τό «εὗρήκαμεν τόν Μεσσία» (Ἰωάν. Α' 42) καί τόν προσέλκυσε στήν ἀγάπη πρὸς τόν Χριστόν. «Εὗρήκαμεν». Καί μόνη ἡ λέξη αὐτή φανερώνει ἄνθρωπον πού προηγουμένως ἔψαχνε κάτι καί τώρα τό βρῆκε. Ὁ Ἀνδρέας δέν ἦταν κανένας σοφός ἢ ἐπιστήμων πού εἶχε ὡς κύριον ἔργον τήν ἔρευνα καί τήν ἀναζήτηση τῆς

ἀλήθειας. Ἦταν ἓνας ἀπλοϊκός ψαράς τῆς Τιβεριάδος μέ σύνεργα τό πλοῖον καί τά δίκτυα, καί ὁμως εὗρισκε τόν καιρό, γιατί εἶχε τό ἐνδιαφέρον νά ἀσχολεῖται καί μέ πνευματικές ἀναζητήσεις. Ἀναζητοῦσε μέ πολύ πόθο τόν Σωτήρα καί τήν σωτηρία. Πόσο διδακτικό εἶναι γιά ὅλους μας σήμερα τό παράδειγμά του, πού δά πρέπει νά βρίσκουμε τή διάθεση νά ἀσχολούμεθα καί μέ κάτι πνευματικό πού δά ξεκουράσει καί δά τονώσει τή ζωή μας.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ἐπίσης ὅτι ὁ Ἀνδρέας δέν ἀναζητοῦσε ἀπλῶς κάτι ἀφηρημένο καί ἀσαφές, ἀλλά ἀναζητοῦσε καί βρῆκε τόν Μεσσία. Γνώριζε τή διδασκαλία τῶν Γραφῶν. Γνώριζε ποιόν Σωτήρα ὑποσχόταν ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους. Εἶναι αὐτό πού τονίζει στό Εὐαγγέλιο ὁ Φίλιππος ὅταν βρῆκε τόν Ναθαναήλ «Εὗρήκαμεν τόν Μεσσίαν ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καί οἱ Προφῆται,



εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ» (Ἰωάν. α, 46). Αὐτὸν λοιπὸν, τὸν Μεσσία πού προεκήρυξε ὁ Μωϋσῆς, πού προηγήσαν οἱ προφῆτες. Αὐτὸν πού ὑποσχέθηκε ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπανειλημμένα διαβεβαίωσε μέ τούς προφῆτες ὅτι θά στείλει ὡς Σωτήρα στόν κόσμον.

Ὁ Ἀνδρέας ἂν καί ἦταν ἓνας ἀπλοϊκός ψαράς, εἶχε ὅχι ἀπλῶς πνευματικά ἐνδιαφέροντα, ἀλλά εἶχε πλήρη γνώση γιά τίς ἀλήθειες πού δίδαξαν οἱ Γραφεὲς καὶ τίς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἀνθρώπους. Ἐνῶ συμβαίνει πολλές φορές νά ὑπάρχουν ὅχι μόνο ἀπλοϊκοί, ἀλλά καὶ μορφωμένοι, πού δέν ἔχουν καθόλου πνευματικά ἐνδιαφέροντα ἢ ἂν ἔχουν ἀρκοῦνται στό νά πιστεύουν σέ κάποιο ἀνώτερο Ὄν, χωρίς νά εἶναι προσανατολισμένοι πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστό καὶ στό Εὐαγγέλιό του καὶ τῆ διδασκαλία του. Εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίσουμε ὅλοι μας ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἢ σωτηρία». Εἶναι μάταιη καὶ ἀνάξια ἡ θρησκευτικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού κατά ἓνα ἀσαφῆ τρόπο ἔχει μία ἀόριστη πίστη σέ ἓνα ἀνώτερο Ὄν, χωρίς νά πιστεύει συγκεκριμένα στόν Χριστό ὡς Θεό καὶ Σωτήρα, ὁ ὁποῖος ἦλθε στόν κόσμον γιά νά σώσει τὸν κόσμον.

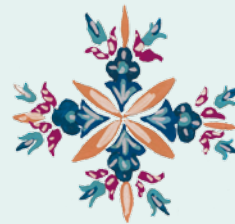
Ὁ Ἀνδρέας δέν βρῆκε ἀπλά τὸ πρόσωπο πού ποθοῦσε ἢ τὸ συγκεκριμένο δεῖο πρόσωπο, πρὸς τὸν ὁποῖο ἦταν προσανατολισμένος, ἀλλά βρῆκε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πού γέμιζε μέ χαρὰ τὴν καρδιά του. Καὶ πράγματι αὐτὸ συμβαίνει μέ ὅλους ὅσοι, γνωρίζουν τὸν Σωτήρα Χριστό. Ὅποιος μελετᾷ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ θέτει σέ ἐφαρμογή στή ζωὴ του καὶ ἔχει προσωπική (μυστηριακή) σχέση μέ τὸν Χριστό,

αὐτὸς θά δοκιμάσει μία ιδιαίτερη ἐσωτερική χαρὰ καὶ θά ὁμολογῆ ὅτι δέν ὑπάρχει πουθενά ἄλλοῦ το πλήρωμα τῆς χαρᾶς παρά μόνο κοντά στό Χριστό. Θά μπορεῖ νά ἐπαναλαμβάνει καὶ νά ἀναφωνεῖ μαζί μέ τὸν Ἀνδρέα «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσία».

Ἐμεῖς πού φέρνουμε τὸ χριστιανικὸ ὄνομα, ἄραγε «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσία»; Ἔχουμε πνευματικά ἐνδιαφέροντα ὅπως ὁ Ἀνδρέας; Ἔχουμε προσανατολιστεῖ πρὸς τὴν χριστιανικὴ πίστη ὅπως ἐκεῖνος; Ἄν συμβαίνει αὐτὸ εἴμαστε εὐτυχεῖς. Ἄν σέ κάτι ὑστεροῦμε, ἄς φροντίσουμε νά μιμηθοῦμε τὸν ζῆλο καὶ τὴ διάθεση καὶ τὰ φρονήματα τοῦ Ἀνδρέα. Καὶ εἶθε νά ἀπαντήσουμε καὶ ἐμεῖς κάποτε μέ χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση μέ τίς ἴδιες λέξεις τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ναί ὄντως «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσία».

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν Πεντηκοστή, ἀφοῦ κήρυξε σέ διάφορα μέρη καὶ ἀφοῦ ἔπαθε πολλά γιά τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τελείωσε τὸν βίον του στήν Πάτρα τῆς Ἀχαΐας, σέ ἡλικία ὀγδόντα (80) ἐτῶν σταυρωθεὶς κατακεφαλῆς. Γιορτάζουμε τὴ μνήμη του στίς 30 Νοεμβρίου.

Ἀθανάσιος Ζάχος, Θεολόγος



**«Η κρίση είναι μιά ευκαιρία να καβαλήσεις έναν επικίνδυνο άνεμο».**

Κινέζικη παροιμία

**Σ**τίς μέρες μας και από τούς περισσότερους ανθρώπους ακούγεται ή λέξη κρίση και πληθώρα συζητήσεων περιστρέφονται γύρω από τις βασικές κοινωνικές, οικονομικές και ψυχολογικές συνέπειές της που βυθίζουν στην απόγνωση, κατάθλιψη, απογοήτευση. Και έτσι ή άπορούσα φύση του ανθρώπου γεννά έρωτήματα...

Τί πραγματικά είναι ή κρίση; Ποιός ευθύνεται για την ύπαρξή της και την δημιουργία της; Μήπως πρέπει να ψάξουμε για τις ευθύνες που έχει ό καθένας μας για την εμφάνισή της στην ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων σέ όλη την οικουμένη; Και ποιά τελικά θά είναι ή λύση σ' αυτόν τον γρίφο που ταλανίζει όλη την σύγχρονη ανθρωπότητα; Μπορεί ή Έκκλησία και ό λόγος του Θεού να σηματοδοτήσουν μιά νέα αρχή, έναν καινούργιο δρόμο που θά βγάλει τον άνθρωπο από τό σημερινό τραγικό άδιέξοδο, τό ήθικό τέλμα και την πνευματική άπάθεια στην όποία βρίσκεται;

Σίγουρα ή κρίση δέν είναι μόνο οικονομική και σίγουρα δέν είναι κάτι νέο, καινούργιο που ακούγεται και βιώνεται τώρα για πρώτη φορά. Στο πέραςμα του χρόνου και σέ πολλά μέρη του πλανήτη υπήρχαν, υπάρχουν και θά υπάρχουν κρίσεις είτε οικονομικές είτε κοινωνικές μέ τις άδυσώπητές τους επιπτώσεις. Και ό άνθρωπος κάθε έποχής τοποθετείται άπέναντι σ' αυτές τις κρί-

σεις και μέσα σ' αυτές δημιουργώντας κινήματα, ιδεολογίες, καταστάσεις, γεγονότα, για να μπορέσει να αντιδράσει, να τις παλέψει, να άνταπεξέλθει στον άγώνα του και να τις ξεπεράσει.

Τώρα που ή κρίση κυριεύει κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, κατατίθενται άρκετές προτάσεις και άποψεις από ανθρώπους που πιστεύουν πως έχουν τις λύσεις για τό άδιέξοδο. Μάλιστα οικονομολόγοι, πολιτικοί, νομικοί, παράγοντες της άγοράς, δημοσιογράφοι άναδεικνύονται ή αυτοχρήονται σέ σωτήρες των λαών τους που στεναάζουν υπό τό βάρος των δύσκολων καταστάσεων που βιώνουν στή ζωή τους. Και ό κόσμος κάθετα καρτερικά να ακούει και να προσπαθει να κατανοήσει κάθε πρόταση, για να βρει έναν όρθολογισμό και μιά γλώσσα κατανοητή σ' αυτήν την σύγχρονη παράφωνα Βαβέλ άπόψεων, θέσεων, αντιθέσεων και ιδεών. Μά πάνω άπ' όλα να κυριαρχεί ό φόβος και ή άνασφάλεια για τό τί «μέλλει γενέσθαι». Κάποιοι έχουν έναποθέσει και τις έλπίδες τους σέ ξένους παράγοντες που θά μās «σώσουν» επειδή είτε μās έχουν ανάγκη είτε δέν μπορούν να κάνουν άλλιω. Ωστόσο κανείς δέν ψάχνει να βρει την πραγματική αίτία της οικονομικής, και όχι μόνο, κρίσης.

Η πραγματική αίτία είναι ή απομάκρυνση του ανθρώπου από την άγάπη, πρόνοια και έμπιστοσύνη του Θεού. Ο άνθρωπος προσπαθει συνεχώς να αυτονομηθεί, να ξεχάσει την ύπαρξη του Θεού, να Τόν βάλει στην άκρη, να Τόν άφαιρέσει από τό κάδρο της ζωής



του. Καί βέβαια βγά-  
ζοντας τόν Θεό από  
τήν ζωή του προ-  
σπάθησε νά βγάλει

καί τίς ἀρχές καί ἀξίες πού πηγάζουν  
ἀπό μιά ἐνάρετη ζωή. Στήν θέση λοιπόν  
τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καί ἀλληλεγγύ-  
ης μπῆκε τό συμφέρον καί ὁ φθόνος,  
στήν θέση τῆς κοινοκτημοσύνης τό  
δικό μου καί τό δικό σου, στήν θέση  
τῆς ἀξιοκρατίας ἢ διαφθορά, στήν  
θέση τῆς συμπόνιας ἢ ἐκμετάλλευση,  
στήν θέση τῆς ἠθικῆς ὀτιδήποτε ἀνήθι-  
κο καί ἀέντιμο. Ἐπίσης ὑπάρχει ἄδικη  
κατανομή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τῶν  
ἀναπτυξιακῶν μέσων, πού ὑπονομεύει  
τήν ὁμαλή συμβίωση καί προκαλεῖ τίς  
κοινωνικές ἀντιθέσεις. Ὑπείσηλθαν μέ  
αὐτόν τόν τρόπο οἱ διακρίσεις μεταξύ  
τῶν ἀνθρώπων ὅπως πλούσιοι-φτωχοί,  
ἀνώτερη-κατώτερη κοινωνική τάξη καί  
φυλή, λησμονώντας ὅτι ὅλοι εἴμαστε  
ἴσοι στό μάτια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι λοιπόν ὁ  
ἄνθρωπος μέ τήν ἠθική παρακμή ὀδη-  
γεῖται μοιραῖα καί στό ἄλλα ἀδιέξοδα  
οἰκονομικά, κοινωνικά, ψυχολογικά. Ψά-  
χνοντας νά βρεῖ τήν πραγματική εὐτυ-  
χία, ὀλοκλήρωση, χαρά, ἀγάπη ἀπομα-  
κρύνθηκε ἀπό τήν μόνη πραγματική καί  
ἀληθινή πηγή ὄλων αὐτῶν πού εἶναι ὁ  
Θεός. Ψάχνει νά βρεῖ φῶς στό τοῦνελ,  
ἐνῶ δυστυχῶς ἀπομακρύνεται μέ τήν  
θέλησή του ἀπό τό ἴδιο τό Φῶς ὅπως  
μας διαβεβαιώνει γιά τόν ἑαυτό του ὁ  
Ἰησοῦς Χριστός «ἐγώ εἶμι τὸ φῶς τοῦ  
κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπα-  
τήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς  
ζωῆς»<sup>1</sup>.

Ποιά ὁμως θά εἶναι ἡ λύση στό πρό-  
βλημα; Ποιός εἶναι αὐτός πού θά μᾶς

1. Ἰωάν. 8,12.

ἀπαλλάξει ἀπό τά δεινά πού βιώνουμε  
σήμερα; Μόνο αὐτός πού δημιουργήσε  
τό πρόβλημα μπορεῖ καί νά τό λύσει.  
Καί δέν εἶναι ἄλλος παρά ὁ ἄνθρωπος.  
Ὅχι ὁμως ἀκολουθώντας τούς σύγ-  
χρονους οἰκονομολόγους, πολιτικούς  
ἡγέτες, ἀναλυτές, οἰκονομικές ἀγορές,  
διεθνή χρηματιστήρια, ἀλλά ἀκολουθώ-  
ντας τόν Χριστό στόν δρόμο τῆς Βα-  
σιλείας Του. Νά κάνουμε κτῆμα μας καί  
ὁδοδείκτη στήν ζωή μας αὐτό πού εἶπε  
ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Γαλά-  
τας ἐπιστολή «Χριστῶ συνεσταύρωμαι ζῶ  
δέ οὐκέτι ἐγὼ ζῆ δέ ἐν ἐμοὶ Χριστός»<sup>2</sup>.  
Νά γίνουμε σύσσωμοι καί σύναιμοι  
τοῦ Χριστοῦ. Νά πράττουμε στήν ζωή  
μας αὐτό πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελι-  
στής Ματθαῖος, τόν χρυσό κανόνα τῆς  
Ἐκκλησίας μας «πάντα οὖν ὅσα ἐὰν θέ-  
λητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτως  
καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς»<sup>3</sup>. Πρότυπό μας  
νά ἔχουμε τόν Χριστό καί τήν ζωή του,  
νά προσπαθοῦμε νά γίνουμε μιμητές  
Αὐτοῦ. Καί μὴν ξεχνᾶμε τί μᾶς εἶπε ὁ  
ἴδιος ὅτι «ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καί  
τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστίν»<sup>4</sup>, καί τήν  
ὑπόσχεση πού μᾶς ἔδωσε «ἰδοὺ ἐγὼ  
μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως  
τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»<sup>5</sup>. Ἡ αὐτοα-  
ξιολόγηση, ἡ ἀλλαγή τοῦ τρόπου ζωῆς  
καί σκέψεως τοῦ καθενός, ἡ ἀγάπη  
τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Πίστη καί Ἐλπίδα σ'  
Αὐτόν ἀποτελεῖ τήν μόνη σίγουρη λύση  
καί ἐγγυᾶται ἕνα πιό φωτεινό μέλλον,  
χωρίς φόβο, ἀνασφάλεια, ἀπογνώση,  
ἀπογοήτευση.

Ἀθανάσιος Μπλάτζας, Θεολόγος

2. Γαλ. 2,20.

3. Ματθ. 7,12.

4. Ματθ. 11,30.

5. Ματθ. 28,20.





## Διά νά μὴν ἁμαρτάνωμεν...

«... Διά νά μὴν ἁμαρτάνης τοῦ λοιποῦ σοῦ δίδω τάς ἐξῆς πατρικάς συμβουλιάς.

1) Νά προσεύχεσαι ἀδιαλείπτως νοερῶς, μετά προσοχῆς, ἐπιμελείας καί συναισθήσεως νά λέγης διαφόρους προσευχάς, ὅσας γνωρίζης καί ἰδίως τήν σύντομον προσευχήν. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, καί τό Δόξα σοί ὁ Θεός, Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς κ.λπ. Νά προσεύχεσαι καί ὅταν περιπατῆς καθ' ὁδόν, καί ὅταν ἐργάζεσαι, καί ὅταν πίπτῃς εἰς τήν κλίνην νά ἀναπαυθῆς, καί ὅταν ἐγείρεσαι καί ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ. Ὅταν, λοιπόν, προσεύχεσαι μετ' εὐλαβείας, ἐπιμελείας, προσοχῆς καί κατανύξεως ὁ ἐχθρός δέν πλησιάζει, ἀλλά καί ἂν πλησιάζῃ καί ὅσας φορές πλησιάζῃ φεύγει, ἀναχωρεῖ ἄπρακτος...

2) Νά ἐνθυμῆσθε πάντοτε τόν Θεόν. Ἐπειδὴ τό ἁμαρτάνειν γίνεταί, λέει ὁ Μ. Βασίλειος, κατ' ἀπουσίαν Θεοῦ. Ὅταν λησμονήσωμεν τόν Θεόν, λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών, καί μᾶς βλέπει καί τίποτε δέν τόν λανθάνει ἢ καλόν ἢ κα-

κόν. Τότε δέν θά ἁμαρτάνωμεν. Πῶς ποιήσω τό πονηρόν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μου καί ἁμαρτήσομαι, εἶπεν ὁ νέος Ἰωσήφ ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος κατά τήν ψυχήν, ὁ ὠραῖος καί πάγκαλος, εἰς τήν ἀσελγεστάτην κυρίαν του, ἡ ὁποία τόν παρεκίνει πρός ἁμαρτίαν. Καί οὕτω ἔφυγε τήν ἁμαρτίαν, ὁ δέ προφητάναξ Δαβίδ, ἡλικιωμένος, ὑπανδρευμένος, μέ παιδιά, ἐλησμόνησε τόν Θεόν, ἀμάρτησε, καί ἀφοῦ μετενόησε πικρά, ἐπενθοῦσε, ἐνήστευε, ἠγρύπνει καί ἐστέναζε διά τήν ἁμαρτίαν. Διά νά μὴν ἁμαρτήσῃ εἰς τό ἐξῆς ἐσκέπτετο πάντοτε ὅτι ὁ Θεός ἦτο ἔμπροσθέν του. «Προωρώμην τόν Κύριόν μου, ὅτι διά παντός ἐνώπιόν μου ἐστι, ἵνα μή σαλευθῶ», ἔλεγε.

3) Νά ἐνθυμῆσαι τόν θάνατον. Μνήσθητι, τέκνον μου, τῶν ἐσχάτων σου καί οὐχ ἁμαρτήσεις, μᾶς συμβουλευεῖ ὁ Σοφός Σειράχ. Ἐκεῖνος πού ἐνθυμεῖται διαρκῶς τόν θάνατον, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἢ τελείως ἢ ὀλίγον θέλει ἁμαρτήσῃ...

4) Νά ἀγαπήσῃς τόν Θεόν μέ ὅλην σου τήν ψυχήν, τήν καρδί-

αν, τήν δύναμιν καί τήν διάνοιαν, καί τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἀγάπην ὅμως ὄχι ψευδῆ, μέ λόγια, ἀλλά πραγματικῆν, καί ὅταν ἀγαπᾶ τίς τόν Θεόν ὀλοφύχως μένει μαζί μέ τόν Θεόν μένει μαζί μέ αὐτόν. Ποῦ πλέον νά πλησιάσῃ ὁ πονηρός, ἡ ἁμαρτία; ...

Αὐτάς τάς τέσσερας πατρικάς συμβουλάς, ἀγαπητόν μου τέκνον, σοῦ δίδω καί ὡς παρακαταθήκην σοῦ ἀφήνω, καί ἄν αὐτάς φυλάξῃς μετά προσοχῆς καί ἐπιμελείας θά σωθῆς καί θά κερδί-

σῃς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε νά ἀξιωθῶμεν πάντες.

Μετά πατρικῆς ἀγάπης καί ἐγκαρδίων εὐχῶν  
Φιλόθεος Ζερβάκος Ἄρχιμ.»

Ἀπό τό βιβλίο «Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ (Ὁ οὐρανοδρόμος ὁδοιπόρος, 1884-1980). Ἐνας σύγχρονος ὄσιος πατήρ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστοῦ Ἐκκλησίας», Τόμος Α', Ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξη Κυψέλη»

## Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΙΤΙΖΟΝΤΑΙ



Μέ θλίψη διαπιστώσαμε ὅτι καί στόν τόπο μας πλέον υπάρχουν μικροί μαθητές πού ὑποσιτίζονται. Οἱ γονεῖς τους εἶναι στίς περισσότερες περιπτώσεις ἀνεργοί καί δυσκολεύονται νά προσφέρουν πολλές φορές καί τά πλέον ἀπαραίτητα στά παιδιά τους.

Γιά τό λόγο αὐτό τό Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς ἐνορίας μας ἀποφάσισε νά προσφέρει σ' αὐτά τά παιδιά τό καθημερινό πρωινό τους γεῦμα.

Καί σ' αὐτό τό ἱερό φιλανθρωπικό ἔργο πού ἀναλάβαμε Σᾶς θέλουμε ὅλους δίπλα συμπαραστάτες.

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά συνεισφέρει μπορεῖ νά φέρνει στήν ἐνορία μας, καθημερινά μετά τίς ἀκολουθίες, κρουασάν, τσουρέκια, γάλατα μακρᾶς διαρκείας καί χυμούς. Ὅποια κυρία ἐπιθυμεῖ μπορεῖ νά ἐτοιμάσει καί χειροποίητες πίτες καί γλυκίσματα.

Ἡ ἐνορία μας δίνει πρωινό σέ 65 παιδιά.



## Χριστούγεννα στή Μαδαγασκάρη

**Ἡ** Χριστίνα τό ἀποφάσισε αὐτά τὰ Χριστούγεννα νά κάνει τό μεγαλύτερο δῶρο στόν ἑαυτό της, ὅταν ἄκουσε τόν ἐπίσκοπο Ἰγνάτιο Μαδαγασκάρης στήν τηλεόραση. Ἦταν τόσο συγκινητικός!

Περιέγραφε μέ σεμνότητα καί ταπεινοφροσύνη τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς ἐκεῖ, στή μακρινή κι ἐξωτική αὐτή χώρα, κι ἐνῶ μιλοῦσε, στήν ὀθόνη παρήλυναν εἰκόνες (παιδάκια μέ δέρμα στό χρώμα τῆς λυωμένης σοκολάτας, μέ μαῦρα τεράστια, ἐρευνητικά μάτια καί χαμογελαστά πρόσωπα, κουρελοντυμένα καί βρώμικα, νά περνοῦν στή σειρά μέ τά κύπελλά τους γιά νά πιοῦν τό ἀχνιστό γάλα τῆς ἱεραποστολῆς, γυναῖκες καί ἄντρες λιγνοί σάν κλαριά νιόφυτου δέντρου, μέ βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη, νά γεμίζουν τά σακούλια τους μέ ἀλεύρι, φασόλια, ρύζι, ζάχαρη, σαπούνια)...

Παιδιά, νέοι καί μεγαλύτεροι νά ψάλλουν στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία... κι ἄλλες εἰκόνες, ὁ πατήρ Ἰγνάτιος νά παίξει μέ τά παιδιά, νά διδάσκει τούς αὐτόχθονες ἱερεῖς, νά βαφτίζει νεοφώτιστους... «πόσο μεγάλο ἔργο συντελεῖται ἐκεῖ», μονολόγησε δακρυσμένη, «ἔργο ἀγάπης. *«Τί τῆς τῶν ἡθῶν καί τῶν ψυχῶν συγκράσεως χαριέστερον»;* ὅπως μᾶς τό λέει καί ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ πολυαγαπημένος Ἀηβασίλης τῶν παιδικῶν μας χρόνων. «Θά πάω κι ἐγώ νά προσφέρω» ἀποφάσισε.

Εἶχε κλείσει ἕνας χρόνος πού εἶχε πεθάνει ὁ ἄνδρας της, τόσο ξαφνικά, τόσο ἀναπάντεχα.

Ἀναποδογυρίστηκε ὁ κόσμος της. Δέν πρόλαβε νά τοῦ πεί πόσο πολύ τόν εἶχε ἀγαπήσει, γιατί θεωροῦσε ὅτι ἐκεῖνος τό ἤξερε καί γιατί πίστευε ὅτι ἔχει καιρό.

Δέν πρόλαβε νά τοῦ πεί ὅτι τόν εἶχε συγχωρήσει γιά τά λάθη του καί νά τοῦ ζητήσει νά τή συγχωρήσει κι ἐκεῖνος γιά τά δικά της. Ὑπῆρχαν τόσα λόγια ἀκόμη ἀνείπωτα μεταξύ τους, τόσες πράξεις ἀνεκτέλεστες, τόσα αἰσθήματα μετέωρα. Ἐξῆσε ἕναν ὀλόκληρο χρόνο μέσα σέ μιά φοβερή ὀδύνη, στό κέντρο μιᾶς χαίνουσας πληγῆς.

Τήν προηγούμενη ἀπό τή μέρα πού ἄκουσε τόν ἐπίσκοπο Ἰγνάτιο νά μιλά γιά τήν ἱεραποστολή εἶχε κάνει τό μνημόσυνο γιά τό χρόνο. Τά παιδιά της μέ τίς γυναῖκες τους τῆς συμπαραστάθηκαν στήν ἀρχή, τήν παρηγόρησαν, κι ὕστερα ἀποσύρθηκαν στά σπίτια τους. Πάλι ἔμεινε μόνη μέ τίς ἀνέλπιδες σκέψεις της. Ἡ ψυχή της ἐρημωμένη. Κι ἤλθε αὐτό τό μήνυμα, μέ τό στόμα τοῦ Δεσπότη, σταλμένο ἀπό τό Θεό. Φέτος τά Χριστούγεννα θά δραπετεύε ἀπό τό ζοφερό της κόσμο τῆς θλίψης πού κάνει τήν καρδιά νά τρεμουλιάζει καί νά μαραίνεται καί θά ξανοιγόταν στόν φωτεινό κόσμο τῆς γενναϊοδωρίας καί τῆς ἀγάπης.

Μετέφερε στό Φίλυρο, στόν πατέρα

Ἀναστάσιο, πού θά τά ἴστελνε μέ κοντέϊνερ, ὅλα τά ροῦχα, τίς κουβέρτες καί τά κατσαρολικά πού τῆς κουβάλησαν οἱ ἐλεήμονες γιά τούς χειμαζομένους τῆς Μαδαγασκάρης, τοῦ παρέδωσε κι ἕνα χρηματικό ποσό πού συγκεντρώθηκε γιά τόν ὑλικοτεχνικό ἐξοπλισμό τῶν καινούργιων σχολείων τῆς ἱεραποστολῆς, κι ἐλεύθερη ἀπό βάρη ὑλικά καί ψυχικά, ἔφτασε στή Μαδαγασκάρη μέσα Νοεμβρίου. Τήν ὑποδέχθηκε μιά ὀλάνθιστη Ἄνοιξη ἐκεῖ, μέ τή φύση νά σφύζει ἀπό σφρίγος καί ν' ἀναγεννᾶται ὀργιαστικά, καί τό φωτεινό κι εὐγενικό χαμόγελο τοῦ ἐπισκόπου Ἰγνατίου μαζί μέ τήν ἀκούραστη φροντίδα καί τήν ἀβρότητα τῆς ἀφιερωμένης Ματίνας.

Ἔπεσε μέ τά μούτρα στή δουλειά μέ τόν ἐνθουσιασμό νεοφώτιστου Χριστιανοῦ. Ἐξάλλου σέ μιά πρωτοχριστιανική ἀτμόσφαιρα ἔνωσε ὅτι μῆκε. Ζῆλος, εὐφρόσυνη διάθεση, ἀκτινοβόλα πρόσωπα, διαχύσεις ἀγάπης, ἀγαλλιῶσες καρδιές. Αὐτά ἔβλεπε, αὐτά βίωνε. Τά πρωινά, ὅταν μοίραζε τό γάλα μαζί μέ τούς ἄλλους ἐθελοντές στά πεινασμένα παιδιά τά ντυμένα μέ τ' ἀποφόρια τῶν Ἑλληνόπαιδων, ἀντίκριζε μάτια γεμάτα ἐμπιστοσύνη, μάτια μαῦρα, φλογερά, τσαχπίνικα, ὅλο ἀγάπη καί χαρά ζωῆς. Τά βλεπε τά ἄπορα παιδιά, τ' ἀναγκασμένα, νά ἀγκαλιάζουν τόν ἐπίσκοπο Ἰγνάτιο μέ μιά ἀφοπλιστική ἐμπιστοσύνη, νά κρέμονται πάνω του, νά τῆς χαμογελοῦν κι ἐκείνης ντροπαλά, κι ἡ καρδιά της μάτωνε. Πῶς γίνεται κάποιος νά τά ἔχουν ὅλα καί νά μὴν τά ἐκτιμῶν καί νά γίνονται ἐγωκεντρικά κτήνη κι ἄλλοι νά μὴν ἔχουν τίποτε, νά ἐξαρτῶνται ἀπό τήν καλοσύνη τῶν συνανθρώπων τους καί ὅμως νά ἔχουν τόσα πολύτιμα ψυχικά ἀποθέματα! Ἴσως ἐκεῖ νά βρῖσκεται καί ἡ δικαιοσύνη. Σ' αὐτόν πού τά ἔχει ὅλα νά λείπει ἕνα, τό πολυτιμότερο, ἡ χαρά. Κι αὐτή νά πάει μόνο στόν ἐνδεῆ γιά νά τοῦ μαλακῶνει τήν ἀνέχεια.

Πολύ μεγάλη ἀνέχεια ἀντίκριζε στά στενά, βρώμικα, ἐξαθλιωμένα σπίτια, μέ τούς φθαρμένους ἀπό τήν ὑγρασία τοίχους, ὅπου στοιβάζονταν καί δέκα ἄνθρωποι σ' ἕνα δωμάτιο, μέ παντελῆ ἔλλειψη καί στοιχειωδῶν κανόνων ὑγιεινῆς, ὅπου πῆγαιναν καθημερινά μέ τή Ματίνα, καθῶς ὄργωναν τήν πόλη γιά νά καταγράψουν στούς καταλόγους τους τίς ἄπορες οἰκογένειες.

Αὐτές θά παίρναν δωρεάν τροφίμα κάθε ἐβδομάδα καί κάθε τόσο δέματα μέ ροῦχα, παπούτσια, κουβέρτες, παιχνίδια, γραφική ὕλη. Ἔπρεπε νά τελειώσουν νωρίς ὥστε ὅλοι γιά τά Χριστούγεννα νά πάρουν τούς γιγάντιους σάκους μέ τά δῶρα τους γιά νά νιώσουν ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης, γεννήθηκε καί γι' αὐτούς καί μεριμνᾷ πρῶτα γιά τίς πιό ἄμεσες κι ἐπείγουσες ἀνάγκες τους. Ἀφοῦ τό ξέρουν, τό βρέφος - Λυτρωτής ἦλθε νά σώσει σύνολη τήν ἀνθρωπότητα, ν' ἀποκαταστήσει τή σχέση Θεοῦ-ἀνθρώπων, νά τοὺς προσδώσει τό «πρωτοκτιστόν κάλλος», νά ἀπλώσει τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἀκόμη καί σ' αὐτούς τούς ἀπολησμονημένους καί βυθισμένους στό σκοτάδι τῆς ἀμάθειας, τῆς φτώχειας καί τῆς εἰδωλολατρίας, προπάντων σ' αὐτούς.

Αὐτά τά Χριστούγεννα τά βίωσε ἐμφαντικά. Σέ ὅλο τό βάθος καί τό εὐρος τοῦ νοήματός τους. Ὅλη ἐκείνη τήν ἐπίμοχθη καί καταπονητική περίοδο τῆς προετοιμασίας τους, ὅταν ἐτοιμαζαν μέ τούς ἄλλους ἐθελοντές, λουσιμένοι στόν ἰδρώτα καί τή σκόνη, τούς σάκους - δέματα κι ὕστερα μέ τούς ἱερεῖς ἢ τόν ἐπίσκοπο πῆγαιναν μέσα ἀπό κακοτράχαλους δρόμους στά χωριά καί τά μοίραζαν ἢ στίς γειτονίες τοῦ Ἀνταναναρίβο ἢ στίς φυλακές, ὡς τήν ἐτοιμασία γιά τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τῆς κοινῆς τράπεζας γιά ἑκατοντάδες ἀνθρώπους στήν Ἀλασούρα, στήν ἔδρα τῆς Ἐπισκοπῆς, τό ἔζησε αὐτό τό πολυπονο βῆμα τοῦ χρόνου σάν μεταβατικό

διάστημα έσωτερικής τής ανακαινίσεως. Ένιωθε νά μεταμορφώνεται. Νά φεύγει από τό εγώ, νά περνά στο έμεις, νά όρθρίζει μέσα της ένα καινούργιο φώς.

Τήν Άγια Νύχτα, εκεί, στήν Άλασούρα, λίγα χιλιόμετρα έξω από τήν πρωτεύουσα Άνταναναρίβο, στή μακρινή καί έξωτική Μαδαγασκάρη, μέσ στον περικαλλή ναό του Άγίου Ίωάννου του Θεολόγου, ή Χριστίνα τή βίωσε μαγικά σαν ένα μεταμορφωτικό καινισμό τής ύπαρξής της. Η μαγεία άρχισε νωρίτερα, όταν ξεκίνησαν μέσ στην άστροφώτιστη νύχτα κι έκοψαν δρόμο μαζί μέ κάποιους από τούς έθελοντές μέσ' από ένα μονοπάτι πνιγμένο στα δέντρα, δίπλα από τό ξυλουργείο, καί πλάϊ τους από παντού ξεφύτρωναν οικογένειες Μαδαγασκαρηνών, γυναίκες κι άντρες μέ τά παιδιά τους, ντυμένοι τά καλύτερα από τά χαρισμένα ξένα ρούχα, χαμογελαστοί, ταπεινοί, χαρούμενοι, τούς χαιρετούσαν καί τούς συντρόφευαν ως τήν έκκλησία. Όλοι μαζί ΗΤΑΝ ή έκκλησία. Έκει, μέσ στο ναό, τήν ώρα πού τελεσιουργούνταν τά ιερά μυστήρια, ή Χριστίνα για πρώτη φορά στή ζωή της συνειδητοποίησε τήν αλήθεια του «Ο Λόγος σάρξ έγένετο καί έσκήνωσεν εν ήμιν». Η θεία αγάπη ντύθηκε δούλου μορφή καί κατέβηκε στον κόσμο κι όσοι τον πιστέψουν θά σωθούν καί θά γίνουν φωτοφόρα τέκνα Θεού.

Μές στις χαρμόσυνες ψαλμωδίες από όλο τό έκκλησίασμα πού κατέκλυζαν τό ναό, τά ίλαρά πρόσωπα πού εξέφραζαν τή μέθεξη σ' αυτό τό ανέκφραστο κι απερινόητο πού συντελούνταν, ανάμεσα σε πλήθος μάτια πού καταλάβαιναν κι εύχαριστούσαν για τίς θείες δωρεές, για τήν ανάσταση από τήν πτώση, ό επίσκοπος Ίγνάτιος μέ λαμπρά άμφια, φωτολουσμένος από έσωτερική έξαρση, τούς καλούσε όλους, μαύρους καί λευκούς: Λάβετε, φάγετε... ενώ κάθε κυβικό χιλιοστό του χώ-

ρου του ναού δονούνταν ακόμη από τον επινίκιο ύμνο πού είχε προηγηθεί «Μάσινα, μάσινα, μάσινα... μαμιντράφου».

Έκείνες τίς στιγμές, σ' αυτή τή Χριστουγεννιάτικη λειτουργία στήν άλλη άκρη του κόσμου, ή Χριστίνα ένιωσε όσα ποτέ πριν στον μισό σχεδόν αιώνα τής ζωής της: ότι δέν είναι ένα νησί ριγμένο σε κατάμαυρες ταραγμένες θάλασσες ούτε καν μία χερσόνησος αλλά ένα μικρό χωραφάκι στή μέση του κάμπου καί γύρω της, κολλητά, κι άλλα μικρά χωραφάκια καί παραπέρα κι άλλα σε λόφους καί σε βουνά καί σε κοιλάδες, καί σε πλαγιές, ένωμένα καί συμμετόχα στήν ίδια κοινή μοίρα. Ένας κρίκος στήν αλυσίδα του Σύμπαντος· θυμήθηκε πάλι τό Μέγα Βασίλειο πού θά τον γιόρταζαν σε λίγες μέρες, τήν Πρωτοχρονιά: «κοινά τα σύμπαντα, ψυχαί, γνώμαι, σώματα... κοινός ό Θεός, κοινή ή σωτηρία... τά αγωνίσματα, οί πόνοι, οί στέφανοι...είς οί πολλοί καί ό εις ού μόνος, άλλ' εν πλείοσι», περιέγραφε ό σεπτός ιεράρχης τήν αγαπητική κοινωνία των συνειδητών Χριστιανών. Αυτό ζούσε τώρα, κι ένιωσε τόση αγάπη για όλα αυτά τά παραδαρμένα πλάσματα, παιδιά του ίδιου Θεού. Καί λυπήθηκε ξανά, για πρώτη φορά τίς τελευταίες πενήντα μέρες, για τον άντρα της, γιατί δέν πρόφτασε κι αυτός πριν πεθάνει νά νιώσει αυτή τήν ένότητα των πάντων έστω για μία στιγμή όπως αυτή καί νά πλημμυρίσει από τήν αγάπη για τον καθένα από τούς αδελφούς πού είναι κύτταρα στο ίδιο σώμα. Τώρα τό ΄ξερε καλά. Τό ουσιαστικότερο καί πολυτιμότερο αγαθό στον ανθρώπινο βίο δέν είναι τό χρήμα μήτε ή δόξα. Είναι ή σχέση μέ τούς άλλους, ή βαθύτερη συνάντηση μαζί τους, ή επικοινωνία καί ή αγάπη.

Αυτά ήταν τά καλύτερα Χριστούγεννα τής μέχρι τότε ζωής της.

Φάνη Κουντουριαννού-Μανωλοπούλου

## Λάδι και Δάκρυ χρειάζονται τά παιδιά

Ότι κι αν έκανε ή μάνα για τό παιδί της αυτό πήγαινε στά χαμένα. Όσες προσπάθειες κι αν έκανε νά τό φέρει στό δρόμο του Θεού, ήτανε άκαρπες. Άσπρο ή μάνα, μαυρο ό γιός.

Κι όσο έβλεπε νά βγαίνουν άπ' τά χέρια της, μέ τήν χάρη του Θεού, παιδιά ύπέροχα, έξυπνα, χρήσιμοι άνθρωποι στήν κοινωνία, παιδιά περήφανα πού τήν είχανε δασκάλα, και τό δικό της τό μοναδικό παιδί, πού του άφοσιώθηκε όλότελα σάν έμεινε χίρα, νά μίν άποφασίζει για κάτι, τής έρχότανε τρέλα.

Η παρέα του έβαλε κατά νοϋ νά ξεθεμελιώσει και νά ρημάξει κράτος, ήθική, θρησκεία, πατριδα. Έλα τώρα έσύ μάνα, πού γαλουχήθηκες και γαλούχησες γενεές γενεών μέ ό,τι ώραιότερο ύπάρχει σέ ουρανό και γή, νά συμφωνήσεις μέ τό παιδί αυτό. Μέρες, εβδομάδες, μήνες έλειπε από τό σπίτι, χωρίς σημάδια ζωής. Κι ή μάνα, άχ, αυτή ή μάνα! Ποιός θά γράφει ποτέ τούς πόνους, τούς μόχθους, τά δάκρυα αυτών των μανάδων, πού δέν βλέπουν καμιά προκοπή, καμιά λαχτάρα στά παιδιά τους! Οί άλλες πού δικαιώνονται, χορταίνουν τουλάχιστο μέ τούς επαίνους και τά συχαρίκια των συγγενών.

Η μάνα λοιπόν περιέμενε. Πάντα περιέμενε μιά άλλαγή. Η προσευχή της, τό λιβάνι πού έκαιγε, τό καντηλάκι πού άναβε, ήταν όλα, μά όλα γι' αυτό τό παιδί. Όταν ήρθε ό καιρός του νά πάει στρατιώτης,

αναθάρρησε ή μάνα. Όσως έδω βρεί τον έαυτό του, είπε.

Αυτός όμως παρουσίασε πιστοποιητικό ψυχιάτρου και πήρε αναβολή.

Και νά βλέπει ή μάνα τίς έπιτυχίες των άλλων παιδιών, τά πτυχία, τίς ύποτροφίες και τό δικό της παιδί χαμένο στίς ιδέες του, τίς μηδενιστικές, τίς καταστροφικές. Κι αυτή εκεί, καντήλι και θυμίαμα, λάδι και δάκρυ. Σημάδια έκανε τό πάτωμα. Κάποτε παρουσιάσθηκε στό σπίτι, γιατί πήρε τήν άπόφαση νά πάει στρατιώτης. «Καλό σημάδι» είπε μέσα της ή μάνα.

Πέρασε όλη τήν θητεία του σέ φυλάκιο του Έβρου. Δέν ήρθε νά τή δει ούτε μιά φορά. Κι ή μάνα δέν άφησε τό εικονοστάσι χωρίς λάδι και δάκρυ ούτε ένα βράδυ. Κάποτε άπολύθηκε. Μάιο μίνα ήρθε ίσια στό σπίτι. Χαρούμενος, κεφάτος, σά νά μίν έλειψε ούτε μιά μέρα. Τής ζήτησε χρήματα νά πάει λίγες μέρες στή θάλασσα μέ κάτι φίλους. Του έδωσε άμέσως.

Ένωθε νά παλεύει ή μάνα μέ κάποιον στήθος μέ στήθος. Κι' αυτός ό κάποιος δέν ήταν τό παιδί της. Ήταν τό πνεϋμα του κακού πού έπρεπε νά τό νικήσει τό πνεϋμα του Θεού.

Πέρασαν δέκα μέρες κι όλη ή παρέα γύρισε. Γύρισαν χαρούμενοι. Είπανε τά νέα τους, φάγανε, ήπιανε καφέ και τότε ό γιός τής τής φέρνει ένα δέμα.

– Μάνα, σου έφερα ένα δώρο.

Εἶπα νά μίν ἔρθω μέ ἄδεια χέρια αὐτή τή φορά. Ἐνοιξέ το νά δοῦμε ἄν σου ἀρέσει.

– Δῶρο ἀπό σένα, ἀγόρι μου, καί δέν θά μοῦ ἀρέσει; Καί μόνο πού μέ σκέφτηκες φτάνει.

– Ἐνοιξέ το, λοιπόν...

Ἡ μάνα παίρνει τό δέμα καί τό ἀνοίγει. Μόλις ἀντίκρισε τό δῶρο πάγωσε. Τά δάκρυά της αὐλάκωσαν τά μάγουλά της. Ἦταν ἕνα πανέμορφο καντηλάκι, σπάνιας τέχνης.

– Μάνα, σ' ἔβλεπα πρωῒ καί βράδυ νά ἀνάβεις τό καντήλι καί ἤξερα, ἤμουνα βέβαιος πώς τό ἴκανες γιά μένα. Στή σκέψη μου, στή θύμησή μου, σ' ἔφερα πάντα μπροστά στό καντηλάκι. Τίποτε δέν μοῦ ξέφευγε ἀπ' ὅσα ἔκανες, ἀπ' ὅσα ὑπέφερες. Κάποιο μέρος ἤθελα νάχω σ' αὐτή σου τή λαχτάρα. Ἄντε λοιπόν, σήκω. Ἐλα μπράβο, βάζω τό καντηλάκι, βάζεις τό λάδι καί τό... δάκρυ!... Μά σου ἔφερα ἕνα ἀκόμη ἀκόμη δῶρο. Ἐνοιξέ το!

... Πῆρε ἡ μάνα τό δεύτερο δῶρο, τό ἀνοίγει καί τί νά δεῖ! Ἐνα καντήλι!

– Κι ἄλλο παιδάκι μου; Δίδυμα ἦτανε;

– Αὐτό γιά τό σαλόνι. Φωνάξαμε τόν πατέρα Γρηγόριο νά κάνει ἀγίασμό καί βρῆκε τό σαλόνι χωρίς καντήλι. Ξέρεις πόσο ντροσιάστηκε; Ὁλόκληρο σαλόνι χωρίς καντήλι;

Μάνες ἀγρότισσες, μάνες νησιώτισες, μάνες πολίτισες, Βορειοπειρώτισες. Μάνες πού τά παιδιά σας γέμισαν τήν ποδιά σας μέ πτυχία, μέ διπλώματα κι ἐσεῖς οἱ ἄλλες,

πού πασχίζετε μαζί μέ μένα γιά νάβρουν τά παιδιά σας μιά θέση στόν ἥλιο... Καί σεις πού πιστεύετε, καί σεις πού δέν πιστεύετε, πάρτε τό λάδι καί τό δάκρυ σας κι ἐλάτε νά ἀνάψουμε ὅλες μαζί τό καντηλάκι πού ἔφερε ὁ γιός μου. Ἀφήστε ὅλους αὐτούς, πού θέλουν τάχα νά προστατέψουν τά παιδιά μας ἀπό ἀρρώστιες κι ἀρχίζουν νά διαφημίζουν στήν τηλεόραση ἀνομολόγητους τρόπους, ἐλάτε λέω, νά γονατίσουμε καί νά ζητήσουμε ἀπ' τόν Θεό νά σώσει τά παιδιά μας.

Λάδι καί δάκρυ χρειάζονται τά παιδιά μας. Μέ λάδι καί δάκρυ δέν χάνονται ποτέ!

Φανῆς Μήτσου Θεοδωρίδου  
«Ζωντανές Ἱστορίες»



# Σύμπαν: Ένας κήρυκας τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», γράφει γεμάτος δέος καί θαυμασμό ὁ Προφητάναξ Δαβίδ στὸν 103ο Ψαλμὸ. Ἀφοῦ περιγηθεῖ στὴν δημιουργία καὶ δεῖ ὅλα ὅσα ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἔπλασε, ἀναπέμπει ἐκ βαθέων δοξολογία. Ἔτσι καὶ κάθε καλοπροαίρετος ἄνθρωπος πού γνωρίζει τὴν δημιουργία, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ σώματός του καὶ φθάνοντας μέχρι τὰ ἄκρα τοῦ σύμπαντος, γέμει αἰσθημάτων ἀναλόγων μ' αὐτῶν πού ἐκφράζει ὁ παραπάνω ψαλμικός στίχος.

Ἡ γνώση τῆς Δημιουργίας συμβάλει στοῦ νά γνωρίσουμε τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεὸ μας. Ἡ ὁμορφιά, ἡ ποικιλία χρωμάτων, ἡκων καὶ εὐωδιῶν πού συναντοῦμε στὴν φύση, ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ἀλλὰ καὶ τῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν, ἀποτελοῦν, μεταξύ ἄλλων, ἓνα εἶδος ἀποκάλυψης τῆς παντοδυναμίας, τῆς πανσοφίας καὶ τῆς ἀπειρης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ κτίση μᾶς ὁδηγεῖ ἀβίαστα στὸν Κτίσαντα.

Μὲ τὸν ὄρο «σύμπαν» ἐννοοῦμε τὸ σύνολο τῆς δημιουργίας (ὀλόκληρη τὴν κτίση). Βέβαια, αὐτὸς ὁ ὄρος παραπέμπει τοὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς κυρίως σὲ πλανῆτες, γαλαξίες, ἡλιακὰ συστήματα καὶ μακρινὰ ἄστρα. Ἡ μελέτη τῶν νόμων πού διέπουν τὴν λειτουργία τοῦ σύμπαντος καθὼς καὶ τῶν διαφόρων φαινομένων πού λαμβάνουν χώρα σ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἀρκετὲς γνώσεις Φυσικῆς. Παρὰ τοῦτο ὅμως, κάποια συμπεράσματα εἶναι ἀντιληπτά ἀπὸ ὅλους μας. Σὲ ὀρισμένα τέτοια θὰ ἀναφερθοῦμε ἀκροθιγῶς παρακάτω.

Μιά σπουδαία διαπίστωση σχετίζεται μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς τιμῆς διαφόρων φυσικῶν μεγεθῶν, ὅπως τῆς θερμοκρασίας πού ἐπικρατοῦσε στὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς Δημιουργίας, τῆς βαρύτητας, τῆς ἐντάσεως τῶν ἰσχυρῶν πυρηνικῶν δυνάμεων κ.λπ. Οἱ ἐπιστήμονες λέγουν ὅτι τὰ μεγέθη αὐτὰ ἐμφανίσθηκαν σὲ ποσότητες καὶ ἀναλογίες ἄριστα ὑπολογισμένες προκειμένου νά υπάρξει καὶ νά διατηρηθεῖ τὸ σύμπαν. Ἄν κάποια ἀπὸ τίς τιμὲς τῶν μεγεθῶν αὐτῶν διέφερε κατὰ ἀπειροελάχιστο ποσοστὸ, σήμερα δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀπολύτως τίποτα, οὔτε ἀνθρώπινη ζωὴ, οὔτε ἄβια ὑπαρξ. Ἐξίσου σπουδαία εἶναι καὶ ἡ ἰσχὺς πολλῶν φυσικῶν νόμων, πού δὲν ἐκφράζουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν Θεία Πρόνοια.

Ἡ παραπάνω παρατήρηση σὲ συνδυασμὸ μὲ ὀρισμένα ἀκόμη πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, ὀδήγησαν στὴν διαπίστωση τῆς «ἀνθρωπικῆς ἀρχῆς» (anthropic principle) πού διατυπώθηκε ἀπὸ διεθνοῦς φήμης ἐπιστήμονες καὶ γνωρίζει μεγάλη ἀποδοχὴ κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες. Σύμφωνα μ' αὐτὴν τὴν ἀρχή, ὀλόκληρο τὸ σύμπαν δημιουργήθηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ νά ἔλθει στὴν ὑπαρξ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τῶν τιμῶν διαφόρων μεγεθῶν, ἐκπληκτοὺς μᾶς ἀφήνει καὶ ἡ τάξη τους, δηλαδή τὸ πόσο μεγάλοι ἀριθμοὶ τὰ περιγράφουν.

Ἡ γῆ μας βρίσκεται «κοντά» στὸν ἥλιο, σὲ ἄλλα ἄστέρια (πού μπορεῖ νά εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀλλὰ λόγω τῆς μεγάλης ἀπόστασής τους δὲν γίνεται ἀντιληπτὸ τὸ μέγεθός τους) καὶ σὲ μερικοὺς πλανῆτες. Αὐτὸ τὸ σύνολο τῶν οὐρανίων σωμάτων ὀνομάζεται γαλαξίας. Ὁ γαλαξίας στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ γῆ συμπεριλαμβάνει 200 δισεκατομμύρια τέτοια οὐράνια σώματα. Ἄν σκεφτοῦμε ὅτι σ' ὀλόκληρο τὸ σύμπαν ὑπάρχουν ἑκατοντάδες δισεκατομμύρια γαλαξίες, καταλαβαίνουμε σὲ τί δυσθεώρητα ὕψη ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ἐντύπωση προκαλοῦν οἱ ἀποστάσεις πού σημειώνονται στὸν Γαλαξία μας. Ὁ Γαλαξίας μας ἔχει σχῆμα φακοειδές (μοιάζει μὲ δίσκο πού χρησιμοποιεῖται στὴν δισκοβολία). Ἡ διάμετρός του εἶναι 100.000 ἔτη φωτός, δηλαδή 1015 (χιλία τρισεκατομμύρια) χιλιόμετρα! Ἀναλογιζόμενοι ὅτι ὑπάρχουν ἑκατοντάδες δισεκατομμυρίων τέτοιοι γαλαξίες, ἀντιλαμβανόμεστε καὶ τὸ μέγεθος ὀλόκληρου τοῦ σύμπαντος.

Παρόμοια ἐκπληξη προκαλεῖ τὸ μέγεθος ὀρισμένων οὐρανίων σωμάτων. Πολλὰ ἀστρικά σώματα ἔχουν τόσο μεγάλες διαστάσεις, ὥστε ὁ διάσημος ἀστρονόμος Jeans λέγει πὼς ἡ γῆ μας, σὲ σχέση μὲ τὸ μέγεθος ἄλλων ἀστρικών σωμάτων, δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ «ἓνα ἑκατομμυριοστὸ μέρος ἐνός κόκκου ἄμμου ἀπ' ὅλη τὴν θαλάσσια ἄμμο τοῦ κόσμου»!

Ἀξιοσημείωτα εἶναι καὶ τὰ φαινόμενα πού παρατηροῦμε νά συμβαίνουν στοῦ σύμπαν. Ἡ μεγάλη ἐξέλιξη τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς τεχνολογίας μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νά ἔχουμε ἐντυπωσιακὲς εἰκόνες ἀπὸ φαινόμενα πού ἐκτυλίσσονται πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριὰ μας.





“Ένα τέτοιο φαινόμενο είναι οι έκρήξεις των υπερκαινοφανών αστέρων. Κατά τις έκρήξεις των υπερκαινοφανών αστέρων, εκτινάσσεται στο διάστημα ύλη ίση με την μάζα του ήλιου και απελευθερώνονται τεράστια ποσά ενέργειας. Ο αστέρας γίνεται 100 εκατομμύρια φορές λαμπρότερος από τον Ήλιο.

Κανένα ουράνιο σώμα δεν είναι ακίνητο. Η κίνηση είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του σύμπαντος. Κάθε ουράνιο σώμα εκτελεί πολλές φορές παραπάνω από μιά κινήσεις ταυτόχρονα (π.χ. η γη πού περιστρέφεται ταυτόχρονα γύρω από τον ήλιο και γύρω από τον άξονά της).

Κίνηση παρατηρείται όχι μόνο σε μεμονωμένα σώματα, αλλά και σε ολόκληρους γαλαξίες. Δισεκατομμύρια αστερία εκτελούν ταυτόχρονα μιά συγχρονισμένη κίνηση. Κατά τη διάρκεια τέτοιων κινήσεων, είναι δυνατόν να παρατηρήσουμε την λεγόμενη «σύγκρουση γαλαξιών», δηλαδή ο ένας γαλαξίας διέρχεται από το έσωτερικό του άλλου. Τό αξιοθαύμαστο είναι ότι ενώ κινούνται δισεκατομμύρια άστρα, δεν παρατηρείται απολύτως καμία σύγκρουση μεταξύ τους.

Τό σύμπαν φιλοξενεί και ένα μικρό σε μέγεθος σώμα, πού είναι σφαιρικό, έχει ακτίνα 5 έως 10 χιλιόμετρα και ονομάζεται παλλόμενη ραδιοπηγή (pulsar). Οι παλλόμενες ραδιοπηγές εκπέμπουν περιοδικά ραδιοσήματα. Παρά τόν σχετικά μικρό τους όγκο, ή μάζα τους είναι ίση με την μάζα του ήλιου. Αυτό σημαίνει ότι έχουν τεράστια πυκνότητα. Για να καταλάβουμε τό υπερβολικό μέγεθός της, αρκεί να φαντασθούμε ότι αν κατασκευάσουμε ένα σύνθετος ζάρι με ύλικό από παλλόμενη ραδιοπηγή, αυτό θά ζυγίζει εκατομμύρια τόνους.

“Όλα τά παραπάνω, καθώς και πολλά περισσότερα επιπλέον, καταδεικνύουν ότι ο Παντοδύναμος Θεός μας μέ άπειρη σοφία κατεσκεύασε αυτό τό ασύλληπτο σε διαστάσεις δημιούργημα. Η ωραιότητα του, οι σπουδαίες ιδιότητές του, αλλά και οι πτυχές του πού δεν μας είναι πλήρως γνωστές φανερώνουν τό άμέτρητο μεγαλείο του Δημιουργού του. Η συγκίνηση και ό θαυμασμός μας αυξάνονται αν αναλογισθούμε ότι όλα δημιουργήθηκαν αποκλειστικά για τόν άνθρωπο, πού πλάσθηκε από τόν Θεό ως ή κορωνίδα της Κτίσεως, ως τό μοναδικό δημιούργημα πού έχει αιώνια προοπτική και την δυνατότητα της κατά χάριν θεώσεως.

“As δοξολογήσουμε τόν Άγιο Τριαδικό Θεό μας για τό θαύμα της Δημιουργίας πού επετέλεσε. “As ανοίξουμε τις καρδιές μας για να αισθανθούμε τό μεγαλείο και την παντοδυναμία του Χριστού μας, πού πρό ολίγου σαρκώθηκε. “As εμπιστευθούμε τή ζωή μας στα χέρια Του, για να αξιωθούμε να δούμε εντός ήμών ακόμα θαυμασιώτερα και μεγαλειωδέστερα από όσα περιγράφηκαν παραπάνω και αποτελούν πρόγευση του μεγαλύτερου και τελειωτέρου αγαθού, της Αιωνίου Βασιλείας Του!

Άποστόλος Μυργιώτης, Μαθηματικός

#### Βιβλιογραφία:

“Η Παλαιά Διαθήκη, Έκδ. Άποστολικής Διακονίας, x.x., Αθήνα

Άρχιμ. Άστερίου Χατζηνικολάου, “Ο άνθρωπος μέσα στο Σύμπαν, Έκδ. ΣΩΤΗΡ, Αθήνα, 2003

Άρχιμ. Άστερίου Χατζηνικολάου, Αρχή και τέλος του κόσμου (Κοσμολογία και Άγία Γραφή), Έκδ. ΣΩΤΗΡ, Αθήνα, 2006

“Ένας αδελφός ρώτησε τόν **άββᾶ Μακάριο** τόν μέγα, σχετικά μέ τήν τελειότητα. Καί ἀπάντησε ὁ Γέροντας τά ἐξῆς:

«Δεν μπορεῖ νά εἶναι κανείς τέλειος, ἐάν δέν ἀποκτήσει ταπείνωση μεγάλη στήν καρδιά καί στό σῶμα, ἐάν δέν μάθει δηλαδή:

✿ νά μήν ὑπολογίζει τόν ἑαυτό του σέ καμιά περίπτωση ἀλλά νά προτιμᾷ νά βάζει ταπεινά τόν ἑαυτό του χαμηλότερα ἀπ’ ὅλη τήν κτίση, νά μήν κρίνει διόλου κάποιον, παρά μόνο τόν ἑαυτό του, νά ὑπομένει τήν καταφρόνια καί νά ἀποστρέφεται ὀλόψυχα κάθε κακία,

✿ νά βιάζει τόν ἑαυτό του νά ναι μακρόθυμος, ἀγαθός, ν’ ἀγαπᾷ τούς ἀδελφούς, νά εἶναι σώφρων, νά κυριαρχεῖ στόν ἑαυτό του, γιατί ἴλεει ἡ ἀγία Γραφή “ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνήκει σ’ αὐτούς πού ἀσκοῦν βία στόν ἑαυτό τους καί αὐτοί οἱ ἀγωνιστές τήν κερδίζουν»,

✿ νά βλέπει ἴσια μέ τά μάτια, νά φρουρεῖ τή γλῶσσα καί ν’ ἀποφεύγει ν’ ἀκούει μάταια πράγματα πού φθείρουν τήν ψυχή,

✿ τά χέρια νά κινουῦνται γιὰ νά κάνουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ καρδιά νά εἶναι καθαρῆ ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τό σῶμα ἀμόληντο, νά ἔχει τή μνήμη τοῦ θανάτου καθημερινά, ν’ ἀποκηρύσσει τήν ἐσωτερική ὀργή καί κακία,

✿ νά ἀποτάσσεται τά ὑλικά καί τίς σαρκικές ἡδονές, νά ἀποτάσσεται τό διάβολο καί ὅλα τά ἔργα αὐτοῦ καί νά συντάσσεται σταθερά μέ τόν Βασιλιά τῶν πάντων Θεό καί μ’ ὅλες τίς ἐντολές του, νά προσεύχεται ἀδιάκοπα καί νά παραμένει κοντά στόν Θεό πάντοτε, σέ κάθε περίσταση καί σέ κάθε ἐργασία».



**Εἶπε ὁ ἄββᾶς Μωυσῆς:**

«Εἶναι ἀδύνατο νά ἀποκτήσει κανείς τόν Ἰησοῦ, παρά μόνο μέ κόπο, μέ ταπείνωση καί μέ προσευχή ἀκατάπαυστη».



**Εἶπε ὁ ἄββᾶς Ποιμῆν:**

«Ἡ ἐπαγρύπνηση καί ἡ προσοχή στόν ἑαυτό μας καί ἡ διάκριση, αὐτές οἱ τρεῖς ἀρετές εἶναι ὁδηγοί τῆς ψυχῆς».

# Φωτογραφικά Στιγμιότυπα



22-8-2012. Έσπερινός αποδόσεως τής εορτής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου στήν Ἱ. Μονή Παναγίας Μακρυρράχης.



4-9-2012. Ένοριακό προσκύνημα στήν Ἱ. Μονή Παναγίας Μολυβδοσκεπάστης στήν Κόνιτσα.



6-10-2012. Άγιασμός ἔναρξης παιδικῶν καί νεανικῶν συνάξεων τής ἐνορίας μας.



9-10-2012. Ένοριακό προσκύνημα στό Σταυρό τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, στήν Ἄνω Μηλιά Πιερίας.



12-11-2012. Συνεστίαση στήν ἐνορία μας, μέ ὀμιλήτῃ τόν Ἡγούμενο τής Ἱ. Μ. Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ, π. Μάξιμο.



15-12-2012. Ἐπίσκεψη παιδιῶν τής Νεανικῆς μας Στέγης στό Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο τής Ἱ. Μητροπόλεως μας, ὅπου ἔψαλαν τά κάλαντα στίς γερόντισσες.

## **«Όλη ή δυστυχία και όλη ή άδιαντροπιά τής Εύρώπης προήλθε από τήν άρνηση του Χριστού»**

Άγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, Έπισκόπου Άχρίδος

Άν οί Εύρωπαίοι πρώτα έψαχναν τόν ουράνιο Πατέρα και άναζητούσαν πριν από όλα τήν Βασιλεία τών ουρανών, όλα τά υπόλοιπα θα τούς δίνονταν και τότε όλοι τους θα ήταν χαρούμενοι. Με τήν χαρά τους θα φώτιζαν όλο τόν μη χριστιανικό κόσμο, θα δόξαζαν τόν Θεό και λόγω αυτού όλοι οί λαοί στην γή θα άρνιόντουσαν τά είδωλα και θα έσπευδαν νά βαπτιστούν, νά γίνουν μέλη του θεϊκού εύρωπαϊκού χοροϋ.

Και όμως οί Εύρωπαίοι πήραν λανθασμένο δρόμο, μακριά από τόν Χριστό. Σκοτώνονται, παλεύοντας για ψωμί και πάντα είναι πεινασμένοι. Παρανόησαν, άρπάζουν αυτό που δεν τούς άνηκει και πάλι δεν τούς είναι άρκετό. Η Εύρώπη διαβάζοντας βιβλία για νά άποκτήσει περισσότερες γνώσεις, τυφλώθηκε, βάρυνε τόν νοϋ της με τó βάρος τών γνώσεων και κατέληξε πιό άνόητη, πιό σκοτεινή, πιό φτωχή. Συνήθισε νά ψάχνει τó ψωμί, τήν εύτυχία, τήν γνώση, μακριά από τόν ουράνιο Πατέρα, μακριά από τόν δρόμο του Χριστού. Από όλα αυτά, είναι φανερό πώς οί πόλεμοι στην Εύρώπη προήλθαν από τόν πόλεμο τής Εύρώπης έναντίον του Χριστού. Όλη ή δυστυχία και όλη ή άδιαντροπιά τής Εύρώπης προήλθε από τήν άρνηση του Χριστού.

Και αυτό δεν συνέβη πρόσφατα, αλλά από παλιά. Από τότε που ό πάπας έκανε τόν Χριστό μισητό στους ανθρώπους και ό Λούθηρος έρμήνευσε λανθασμένα τήν διδασκαλία του Χριστού.

Παρόλα αυτά έμεις δεν χαιρόμαστε με τήν δυστυχία τών άλλων. Εύχόμαστε στους Εύρωπαίους, με όλη τήν καρδιά μας νά ξαναβροϋν τήν άλήθεια και τόν σωστό δρόμο. Νά έπιστρέψουν στον Χριστό, όχι όμως στον Χριστό με τόν παπισμό, ούτε στον Χριστό με τó λουθηρανισμό. Νά έπιστρέψουν στον Χριστό τών προπατόρων τους. Νά έπιστρέψουν στον Χριστό που σέβονταν οί προπάτορές τους για χίλια χρόνια μαζί με τούς δικούς μας όρθόδοξους προγόνους.

Ένα βλέπει τήν Εύρώπη ιδιαίτερα: Τό γεγονός ότι περιφρονεί τούς προγόνους της. Ο Θεός έδωσε τήν έντολή: Τίμα τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου..., ίνα εϋ σοι γένηται και ίνα μακροχρόνιος γένη επί τής γής (Δευτ. ε' 16)....

Για ποιό λόγο ό λαός μας καταστράφηκε; Καταστράφηκε, έπειδή απομακρύνθηκε από τούς πατέρες μας και άκολούθησε τούς άθέους και αίρετικούς Εύρωπαίους. Άφου τώρα αυτό τó ξέρουμε, άς προσέχουμε ποιό δρόμο θα πάρουμε στην συνέχεια. Άμήν.